USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **V. J.**, zastoupeného Mgr. Vítězslavem Dohnalem, advokátem, se sídlem Příběnická 1908, Tábor, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2015, č. j. KUJCK 54785/2015/OREG, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 12. 2017, č. j. 10 A 166/2015 - 130,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalovaný domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 12. 2017, č. j. 10 A 166/2015 - 130 (dále jen „napadené usnesení“), jímž krajský soud zastavil řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2015, č. j. KUJCK 54785/2015/OREG (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Tábor ze dne 3. 6. 2015, č. j. METAB 26044/2015/SÚ/Cha, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „Truhlářská dílna s bazénem, Kanalizační přípojka splaškové kanalizace, Dešťová kanalizace, Vsakovací objekty, Vodovodní přípojka, Připojení objektu na vodu, Připojení objektu na NN, Zpevněné plochy“ na pozemku parc. č. X, X, 1077/6 v katastrálním území H. u T. Výrokem II. napadeného usnesení krajský soud žalovanému uložil zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 29.614,- Kč.

[2] Krajský soud v odůvodnění **napadeného usnesení** podrobně popsal průběh předmětného soudního řízení a předchozí rozsudky Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že dne 15. 12. 2017 obdržel zpětvzetí žaloby, čemuž vyhověl. Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 3 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť měl za to, že pro pozdější chování města Tábor odpadl předmět sporu.

[3] Proti tomuto usnesení podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V doplnění kasační stížnosti ze dne 23. 2. 2018 uvedl, že napadené usnesení napadá v celém rozsahu. Měl za to, že kasační stížnost není nepřípustná podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., neboť napadá oba výroky napadeného usnesení. Výrok o zastavení řízení je nesprávný kvůli tomu, že v řízení nebylo pokračováno, věc nebyla soudem meritorně projednána, což vedlo rovněž k tomu, že mu byla v rozporu se zákonem uložena povinnost k úhradě nákladů řízení. Zpětvzetí žaloby považoval stěžovatel za účelové, a to s ohledem na předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu, z něhož vyplývalo, že žaloba musí být věcně zamítnuta. Ve vztahu k výroku o náhradě nákladů řízení popsal svůj názor, podle něhož nemohlo být v dané věci postupováno dle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., neboť odpůrcem v daném řízení nebylo město Tábor, s jehož pozdějším chováním žalobce spojuje svůj úspěch v dané věci. Nadto provedení standardní změny územního plánu neznamená, že předchozí územní plán byl nezákonný. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, event. aby zrušil pouze výrok II. napadeného usnesení a v tomto rozsahu krajskému soudu věc vrátil k dalšímu řízení, event. aby sám rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[4] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] Nejvyšší správní soud se a priori zabýval otázkou přípustností kasační stížnosti. Stěžovatel výslovně uvádí, že napadá výrok I. i výrok II. usnesení krajského soudu, tedy jak výrok o zastavení řízení, tak výrok o přiznání náhrady nákladů řízení žalobci.

[6] Obdobnou procesní situací se zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 – 33, v němž dospěl k právnímu názoru, že *„Kasační stížnost žalovaného podaná proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení o žalobě z důvodu jejího zpětvzetí nesplňuje podmínku subjektivní přípustnosti opravného prostředku, ledaže žalovaný prokáže vznik újmy na svých právech.“* Další podstatnou okolností pro posouzení přípustnosti předmětné kasační stížnosti je ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., podle kterého *„Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.“* Výkladem tohoto ustanovení se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, podle něhož *„Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení.“*

[7] Nejvyšší správní soud má v projednávané věci za to, že kasační stížnost žalovaného je na místě odmítnout podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., neboť stěžovatel fakticky brojí pouze proti výroku II. napadeného usnesení, kterým bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení. Stěžovatel sice formálně napadl i výrok I. napadeného usnesení (neboť je mu zjevně známa judikatura Nejvyššího správního soudu stran přípustnosti kasační stížnosti dle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s.), ale výslovně zjevně brojí pouze proti tomu, že mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení. O tom svědčí nejen petit předmětné kasační stížnosti, v němž stěžovatel eventuálně navrhuje zrušit pouze výrok II. napadeného

usnesení a věc vrátit v tomto rozsahu krajskému soudu, případně aby Nejvyšší správní soud v tomto rozsahu sám rozhodl, ale i to, že proti výroku I. o zastavení řízení stěžovatel fakticky ničeho nenamítá, když nesouhlasí s tím, že žaloba nebyla věcně projednána, přičemž dovozuje, že pokud by se tak stalo, musela by být žaloba zamítnuta, z čehož podle něj vyplývá, že zpětvzetí žaloby bylo účelové. Nejvyšší správní soud přitom setrvává na právních závěrech obsažených v rozsudku ze dne 16. 5. 2012, č. j. 4 As 24/2012 – 18, podle kterých *„není při rozhodování o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu, kterým bylo řízení zastaveno pro zpětvzetí žaloby, oprávněn jakýmkoli způsobem projednávat věc samu. Předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu je v takovém případě pouze to, zda krajský soud správně posoudil podmínky pro zastavení řízení.“* Za dané procesní situace tedy není na místě dovozovat, že v případě věcného projednání by žaloba byla zamítnuta, přičemž pokud se tak nestalo, jedná se o účelový postup nepožívající právní ochrany, což podle stěžovatele vede k závěru o přípustnosti kasační stížnosti. Touto sofistikovanou právní argumentací se stěžovatel pouze snaží zakrýt fakt, že brojí pouze proti výroku o náhradě nákladů řízení, v němž s ohledem na rozsah kasační argumentace zjevně spatřuje jádro problému, neboť veškeré jeho úvahy, kterými brojí proti výroku o zastavení řízení, směřují ke zpochybnění výroku o náhradě nákladů řízení.

[8] Stěžovatel tedy podle závěru Nejvyššího správního soudu fakticky ničeho nenamítá v tom směru, že by krajský soud neměl s ohledem na zpětvzetí žaloby řízení zastavit, resp. že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, když sám respektuje oprávnění žalobce disponovat návrhem po celou dobu řízení. Nezákonnost výroku o zastavení řízení totiž stěžovatel spatřuje hlavně v tom, že to vedlo k tomu, že mu byla uložena povinnost náhrady nákladů řízení žalobci.

[9] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost směřuje pouze proti výroku II. napadeného usnesení krajského soudu, tedy pouze proti výroku o nákladech řízení. Taková kasační stížnost však není přípustná (ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s.; k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64).

[10] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl na základě ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ustanovením § 104 odst. 2 a ustanovením § 120 s. ř. s.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Byl-li návrh odmítnut, nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu